

HUNGER GAMES

Suzanne Collinsová

ARÉNA
SMRTI

FRAGMENT

HUNGER GAMES

Aréna smrti

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Suzanne Collinsová – HUNGER GAMES – Vražedná pomsta
Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEMÍ
Roderick Gordon, Brian Williams – Hlouběji do PODZEMÍ
Lisa J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

Suzanne Collinsová
HUNGER GAMES – Aréna smrti – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

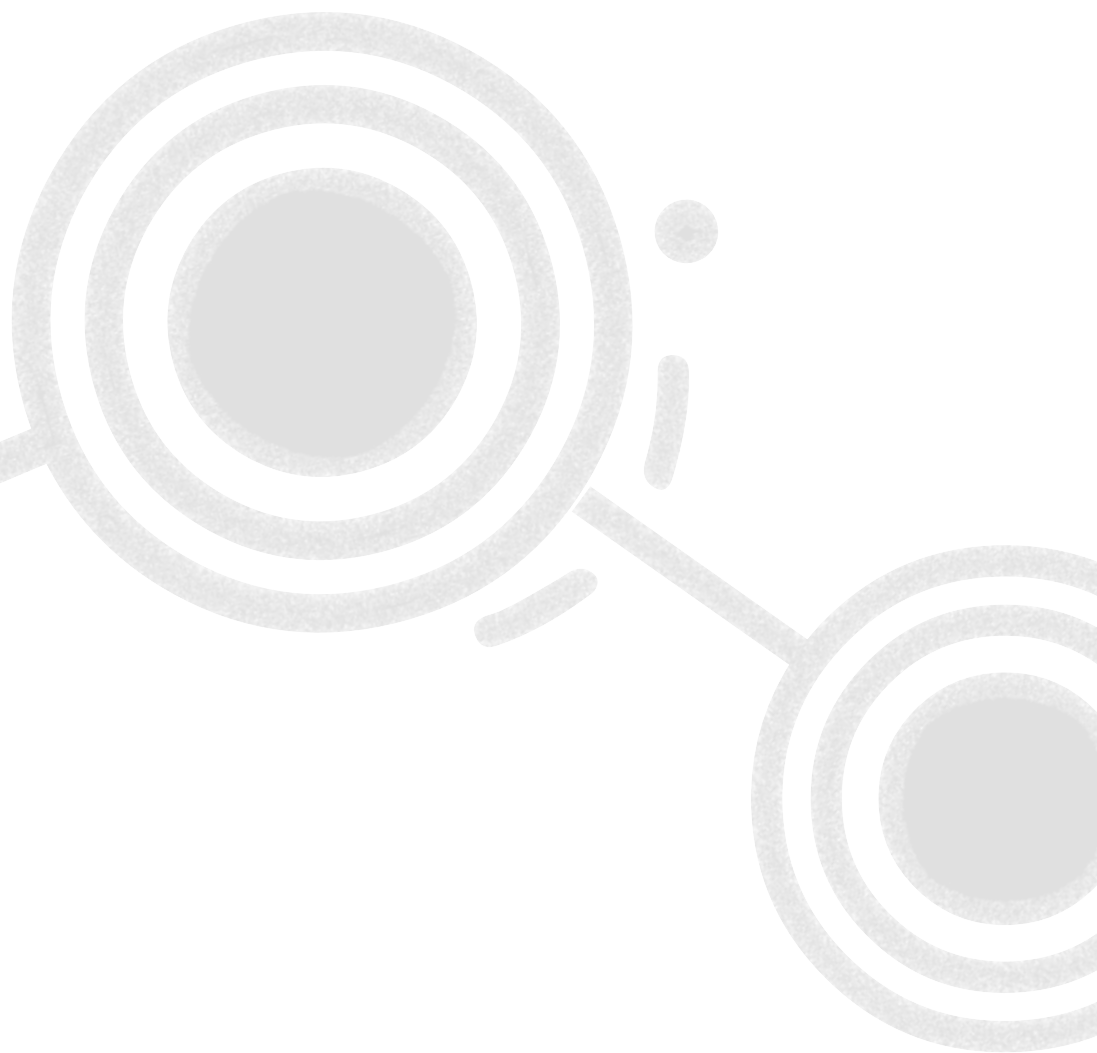

HUNGER GAMES

ARÉNA SMRTI

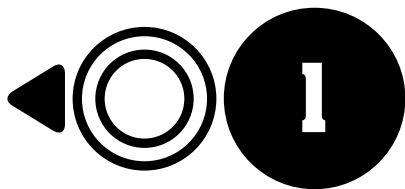
Suzanne Collinsová

Věnováno Jamesu Proimosovi

PRVNÍ ČÁST
SPLÁTCI

Když se probouzím, druhá strana postele je chladná. Natahuji prsty směrem k Priminu teplu, ale nahmatám pouze hrubý plátěný povlak matrace. Určitě měla zlé sny a vlezla si k matce. Není divu. Dnes je Den sklizně.

Zvedám se na loket. V ložnici je dostatek světla, abych na svou mladší sestru Prim viděla. Leží schoulená a tulí se k matčinu tělu. Mají tváře přitisknuté k sobě. Matka ve spánku vypadá mladší – pořád unaveně, ale ne zničeně. Primina tvář je svěží jako kapka deště a krásná jako prvosenka, po které dostala jméno. Matka byla kdysi taky velice krásná. Nebo mi to aspoň lidé říkali.

U Priminých nohou sedí ten nejošklivější kocour na světě a hlídá ji. Chybí mu polovina ucha, má rozmáčklý nos a jeho oči připomínají barvou shnilé ovoce. Prim ho pojmenovala Prys-kyrník, protože trvala na tom, že jeho kalně nažloutlý kožich svítí jako ta zářivá květina. Prys-kyrník mě nenávidí. Nebo mi každopádně nedůvěřuje. Ačkoliv je to už řada let, mám pocit, že si stále pamatuje, jak jsem se ho pokusila utopit ve vědru, když ho Prim přinesla domů. Bylo to vychrtlé kotě s břichem nateklým od červů a plné blech. To poslední, co jsem potřebovala, byl další hladový krk. Prim ale úpěnlivě škemrala, a dokonce i plakala. Musela jsem dovolit, že s námi kotě zůstane. Dopadlo to dobře. Matka ho odčervila a stal se z něj rozený lovec myší. Občas chytí i krysu. Někdy při porcování úlovku házím Prys-kyrníkovi vnitřnosti. Časem na mě přestal syčet.

Vnitřnosti. Žádné syčení. To je nejbližší vztah, jaký kdy navážeme.

Spouštím nohy z postele a obouvám si lovecké boty z pružné kůže, která se vytvarovala podle mých nohou. Natahuji si kalhoty a košili, zastrkuji dlouhý tmavý cop do čapky a беру si vak na jídlo. Na stole leží vynikající kozí sýr zabalený do listů bazalky a přiklopený dřevěnou miskou kvůli hladovým myším a kočkám. Dostala jsem ho od Prim jako dárek ke Dni sklizně. Opatrně ukládám sýr do kapsy a vycházím ven.

Naše část Dvanáctého kraje, takzvaná Sloj, je obvykle plná horníků, kteří v tuto hodinu míří na ranní směnu do uhelných dolů. Jsou to lidé se shrbenými rameny a oteklými klouby prstů a mnozí z nich už dávno vzdali marnou snahu čistit si zlomené nehty i vrásky ve vyzáblých tvářích od uhelného mouru. Dnes však černé ulice zejí prázdnotou. Okenice nízkých šedých domků jsou zavřené. Sklizeň začíná ve dvě hodiny. Lidé si přispávají. Pokud mohou.

Náš dům stojí téměř na konci Sloje. Stačí projít několika bránami a ocitnu se na zanedbaném poli, jemuž říkáme Louka. Od lesů, které obklopují skoro celý Dvanáctý kraj, je pole odděleno vysokým plotem zakončeným ostnatým drátem. Teoreticky by měl být dvacet čtyři hodin denně pod elektrickým proudem, aby odrazoval šelmy žijící v lesích – smečky divokých psů i samotářské pumy a medvědy –, které kdysi ohrožovaly naše ulice. Elektřinu do něj ale pouštějí nanejvýš na dvě nebo tři hodiny večer, takže se ho většinou člověk může klidně dotknout. I tak ale vždycky nejprve chvíli pozorně poslouchám, jestli neuslyším hučení elektřiny. Plot je tichý jako kámen. V úkrytu za houštím si lehám na břicho a proplazím se pod půlmetrovým pruhem, který je už roky uvolněný. Plot má řadu dalších slabých míst, ale k tomuhle to mám z domova nejbliž, a tak většinou vcházím do lesa právě tudy.

Jakmile se ocitám mezi stromy, беру si z dutého kmene luk a toulec se šípy. Ať už je plot pod proudem nebo není, udržuje šelmy mimo Dvanáctý kraj. Po lese se však pohybují volně a navíc si člověk musí dávat pozor na jedovaté hady i vztekklá zvířata. Taky tady nejsou žádné stezky. Je tu ale jídlo, pokud ho umíte najít. Můj otec to uměl a předal mi část svých vědomostí, než ho roztrhal na kusy výbuch v dole. Nezbylo z něj nic, co bychom mohli pohřbít. Tehdy mi bylo jedenáct. O pět let později na něj stále ze spaní křičím, aby utekl.

Ačkoliv je vstup do lesa zákonem zakázán a za pytlacení hrozí ty nejpřísnější tresty, riskovalo by to víc lidí, kdyby měli zbraň. Většina ale nemá odvalu ani u sebe nosit nůž. Můj luk je vzácnost – vyrobil mi ho otec, spolu s několika dalšími, které mám dobře poschovávané po lese a pečlivě zabalené do vodotěsných obalů. Otec by býval mohl vydělat dost peněz, kdyby je prodal, ale kdyby to zjistily úřady, čekala by ho veřejná poprava za podněcování ke vzpouře. Většina mírotvorců dělá, že nevidí těch pár lidí, kteří loví, protože mají stejný zájem o maso jako ostatní. Vlastně patří mezi naše nejlepší zákazníci. Nikdy by však nepřipustili, aby někdo ve větším měřítku vyzbrojoval obyvatele Sloje.

Na podzim se pár nejstatečnějších odvažuje v lesích trhat jablka. Vždycky se ale drží v dohledu Louky, aby mohli v případě potíží utéct do bezpečí Dvanáctého kraje. „Dvanáctý kraj. Místo, kde člověk může bezpečně umřít hladem,“ šeptám si pro sebe a rychle se ohlížím přes rameno. I tady, uprostřed nicoty, si člověk dělá starosti, aby ho někdo nezaslechl.

Když jsem byla mladší, znervózňovala jsem matku tím, co jsem říkala o Dvanáctém kraji a lidech, kteří řídí naši zemi Panem ze vzdáleného města zvaného Kapitol. Nakonec jsem pochopila, že prostořekost by nás jen přivedla do ještě větších pro-

blémů, naučila jsem se držet jazyk za zuby a nasazovat nepro-
niknutelný výraz, aby nikdo neuhodl, co si myslím. Tiše plním
svoje úkoly ve škole. Na veřejném tržišti se omezují na zdvořilé
fráze. Na Jarmarku, což je černý trh, kde vydělávám většinu pe-
něž, jednám takřka výhradně obchodně. I doma, kde nebývám
tak příjemná, se vyhýbám ošidným námětům, jako je sklizeň,
nedostatek potravin nebo Hladové hry. Prim by mohla někde zo-
pakovat moje slova, a kam bychom pak přišly?

V lese čeká jediná osoba, s níž se mohu cítit úplně svobodně.
Hurikán. Vnímám, jak se mi uvolňují obličejové svaly, a přidá-
vám do kroku. Stoupám svahem k našemu místu, skalní římse
s výhledem do údolí, kterou před cizíma očima chrání spleť ost-
natých ostružin. Jakmile vidím, že už na mě čeká, koutky úst se
mi zvedají do úsměvu. Hurikán říká, že se neusmívám jinde než
v lese.

„Nazdar, Katrys,“ zdraví mě. Ve skutečnosti se jmenuji Kat-
niss, ale když jsem se mu představovala, zašeptala jsem to tak ti-
chounce, že mi špatně rozuměl. Když mě potom po lese začal do-
provázet pomatený rys, který si ode mě bral zbytky úlovků,
vznikla z toho moje oficiální přezdívka. Nakonec jsem rysa muse-
la zabít, protože plašil zvěř. Bylo mi skoro líto, že se zbavuji svého
společníka. Za jeho kožešinu jsem ale dostala slušně zapláceno.

„Podívej, co jsem zastřelil,“ chlubí se Hurikán a zvedá boch-
ník chleba, z něhož trčí šíp. Směju se. Je to opravdový chléb z pe-
kárny, ne takový ten plochý, hutný pecen, který si doma vyrábí-
me z přídělů obilí. Beru ho do rukou, vytahuji z něj šíp a čichám
si k proraženému otvoru v kůrce, abych vdechla vůni, z níž už se
mi sbíhají sliny. Takový jemný chléb je jen pro zvláštní příleži-
tosti.

„Hmm, ještě je teplý,“ říkám. Hurikán určitě zašel hned za
rozbřesku do pekárny a za něco ho vyměnil. „Kolik tě stál?“

„Jen jednu veverku. Pekař měl nejspíš dnes ráno sentimentální náladu,“ odpovídá Hurikán. „Dokonce mi popřál hodně štěstí.“

„Dneska se všichni cítíme blíž jeden druhému, ne?“ krčím rameny. Neobtěžuji se ani obrátit oči v sloup. „Prim nám dala sýr,“ dodávám a vytahuji ho z kapsy.

Jeho výraz se rozjasňuje. „Díky, Prim. Uděláme si opravdové hody.“ Náhle nasazuje kapitolský přízvuk a napodobuje Cetkii Trinketovou, která přichází jednou ročně při sklizni, aby s nepřírozenou, úpornou veselostí přečetla vylosovaná jména. „Málem jsem zapomněl! Šťastné Hladové hry!“ Ze šlahounů kolem nás trhá několik ostružin. „Ať tě stále doprovází...“ Háží jednu ostružinu vysokým obloukem ke mně.

Chytám ji do úst a drtím jemný plod mezi zuby. Po jazyku se mi rozlévá sladká kyselost. „... štěstěna!“ dokončuji se stejným elánem. Nezbyvá než o tom žertovat, protože jinak bychom museli být prolezlí strachem do morku kostí. Kapitolský přízvuk je kromě toho tak strojený, že v něm zní směšně prakticky cokoliv.

Sleduji, jak Hurikán vytahuje nůž a krájí chleba. Mohl by být mým bratrem. Má rovné tmavé vlasy, snědou pleť, a dokonce i stejně šedé oči jako já. Nejsme ale příbuzní, aspoň ne blízce. Většina rodin, které pracují v dolech, se takhle jedna druhé podobá.

Proto moje matka a Prim se svými plavými vlasy a modrými očima vypadají, jako by sem nepatřily. A je to vlastně pravda. Matčini rodiče byli jedni z drobných obchodníků, kteří dodávali zboží úředníkům, mírotvorcům a tu a tam i nějakému zákazníkovi ze Sloje. Vedli lékárnu v hezčí části Dvanáctého kraje. Jelikož si takřka nikdo nemůže dovolit doktora, léčí nás lékárníci. Otec se seznámil s matkou díky tomu, že na loveckých výpravách občas sbíral léčivé bylinky a prodával je jejím rodičům, kteří z nich v lékárně připravovali nějaké hojivé lektvary. Musela ho

opravdu hodně milovat, když kvůli němu opustila domov a odešla do Sloje. Snažím se na to myslet ve chvílích, kdy před sebou vidím jen ženu, která s nečitelným a prázdným výrazem sledovala, jak se její děti mění v kostlivce potažené kůží. Chtěla bych jí odpustit, už kvůli otci. Mám-li však být upřímná, nejsem zrovna odpouštěcí typ.

Hurikán klade na krajíce chleba kousky kozího sýra a pečlivě na každý urovnává bazalkový list. Já zatím trhám plody ostružiníku. Sedáme si do výklenku ve skalní stěně. Tady jsme neviditelní, ale máme přitom jasný výhled na údolí, které se hemží letním životem, zelení, jedlými kořínky i rybami, hrajícími ve slunečním světle duhovými barvami. Je nádherný den s modrou oblohou a jemným vánkem. Jídlo je vynikající, sýr se krásně vsakuje do teplého chleba a ostružiny se nám rozplývají v ústech. Všechno by bylo skvělé, kdyby se opravdu jednalo o svátek a kdybych se celý den mohla potulovat po horách s Hurikánem a lovit maso k večeři. Místo toho však budeme muset ve dvě hodiny stát na náměstí a čekat, jestli nepřečtou naše jména.

„Víš, že to můžeme zkusit,“ říká Hurikán tiše.

„Co?“ ptám se.

„Opustit kraj. Utéct. Žít v lesích. Ty a já. Spolu bychom to dokázali,“ odpovídá Hurikán.

Nevím, jak na to reagovat. Ten nápad je naprosto nesmyslný.

„Kdybychom neměli tolik dětí,“ dodává rychle.

Nejsou to samozřejmě naše děti, ale jako by byly. Hurikán má dva mladší bratry a já zase sestru. Prim. A můžeme k nim klidně připočítat i naše matky, protože co by si bez nás počaly? Kdo by nasýtil ústa, která žádají stále další přísun potravy? Ačkoliv oba chodíme denně na lov, stejně nastávají večery, kdy je třeba zvěřinu vyměnit za vosk, tkaničky do bot či vlnu; večery, kdy uléháme do postele s kručícím žaludkem.

„Nikdy nechci mít děti,“ říkám.

„Já bych možná chtěl. Kdybych nežil tady,“ říká Hurikán.

„Jenže tu žiješ,“ odsekávám podrážděně.

„Zapomeň na to,“ vyštěkne on.

Celý rozhovor je na levačku. Odejít? Jak bych mohla opustit Prim, jedinou osobu na světě, u které jsem si opravdu jistá, že ji miluji? A Hurikán je zase zcela oddaný své rodině. Nemůžeme odejít, tak proč ztrácet čas tím, že o tom budeme planě debatovat? A i kdybychom odešli... i kdybychom odešli..., kde se vzaly ty úvahy o dětech? Mezi mnou a Hurikánem nikdy nebylo žádné romantické pouto. Když jsme se seznámili, byla jsem hubená dvanáctiletá holka, a přestože on byl pouze o dva roky starší, vypadal jako muž. Trvalo dlouho, než jsme se vůbec spřátelili, přestali se handrkovat při každé výměně a začali si pomáhat.

Navíc kdyby Hurikán chtěl děti, neměl by potíže najít si manželku. Je pohledný, dost silný, aby zvládl práci v dolech, a umí lovit. Když prochází ve škole kolem dívek, pozná se podle jejich špitání, že by o něj stály. Vzbuzuje to ve mně žárlivost, ale ne z toho důvodu, který lidi napadá. Je prostě hodně těžké najít dobrého parťáka pro lov.

„Co chceš dělat?“ ptám se. Můžeme lovit, chytat ryby nebo sbírat lesní plody.

„Pojďme rybařit k jezeru. Necháme tam udice a mezitím nabíráme něco v lese. Na dnešní večer bychom měli mít něco pěkného,“ říká.

Dnešní večer. Po sklizni by všichni měli slavit. A hodně lidí to opravdu dělá, protože se jim uleví, že jejich děti byly tento rok ušetřeny. Nejméně dvě rodiny však zavrou okenice, zamknou dveře a budou uvažovat, jak přežijí nadcházející bolestné týdny.

Dnes jsme úspěšní. Šelmy nás nechávají na pokoji, protože se jim nabízí plno snazší a chutnější kořisti. Později dopoledne už